

med Hensyn til dette Punkt henholde mig til, hvad der er sagt i Betænkningen, at det er ønskeligt at udtrykke, at Visitation kan foretages, saa snart der mod en saadan Kvinde kommer Saaraget frem, at hun kan komme under Liltale, dels fordi Beviset meget ofte vil brikte, selv om der i høj Grad er Formodning tilstede, netop fordi Beviset, der paahviler det Offentlige, er saa vanskeligt i den Slags Sager, og fordi en saadan Kvinde jo kan appellere Sagen, endog til Høiesteret, og det synes at være farligt, at hun skulde have Lov til i den Tid at gaa frit og frank omkring, og maaske smitte Andre. — Endringsforslaget under Nr. 5 er kun en Tydeliggjørelse af, hvad der indeholdes i selve Lovforslaget for at værne de Kvinder, der komme ind under Politiets Tilsyn, mod den Tro, at de derefter skulde have en Slags Licentis til at fortsætte med deres Virksomhed. Endringsforslaget under Nr. 6 er kun en Redaktionsændring. Endringsforslaget under Nr. 7 skal jeg tillade mig foreløbig at undlade at tale om. Jeg vil blot bemærke, at selvølgelig er Udvalgets Flertal fuldstændig enig i Motiveringen; men man har ikke troet, at denne Udtalelse hørte hjemme i denne Lov, hvilket jeg nærmere skal komme ind paa, naar jeg har hørt det ærede Mindretals Motivering. Endringsforslaget under Nr. 8 er kun en Konsekvens af et Par af de tidligere omtalte Endringsforslag.

I Lovforslagets § 10, 1ste Stykke, staar: „Politiet kan forbyde Personer, der drive offentlig Beværtning, og som ere straffede for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 182, at benytte andre Fruentimmer end deres Hustru og Hjørn til Gæsternes Ophærdning eller Underholdning.“ Jeg forudsætter her den Bemærkning, at naar der staar: „Personer, som ere straffede for Overtrædelse af Straffelovens § 182,“ — det er for Rufferi — saa gjælder dette kun Personer, som tidligere ere straffede; thi ifølge Lov af 23de Mai 1873 om Forandringer i Næringsloven ville saadanne Personer, naar de blive straffede efter Straffelovens § 182, for Fremtiden miste deres Ret til at drive offentlig Beværtning; men Udvalget har troet i et Par Retninger at burde modificere Lovforslagets Bestemmelse i 1ste Stykke af § 10, idet man paa den ene Side har ment at burde udvide Bestemmelsen til at gjælde Alle dem, der drive offentlig Beværtning, uden Hensyn til, om man har faaet dem straffede efter § 182; Noget, der kun i faare ringe Omfang har kunnet finde Sted i Forhold til de mange Værtshusholdere, som virkelig drive saadan Trafik, medens man paa den anden Side har anset det for altfor strengt at paahbyde, at de ikke maatte have fremmede Kvinder i Huset, og derfor har indskrænket Forbudet til løsagtige Fruentimmer, det vil sige saadanne Kvinder, hvem det er lykkeligvis Politiet at faae saa meget imod, at de have kunnet erholde Advarsel efter Lovforslagets § 1.

Andre Endringsforslag er der ikke, og jeg skal derfor for Tiden indskrænke mig til de Ytringer, jeg har fremsørt. Jeg vil kun endnu tillade mig at gjøre en Bemærkning til § 9, hvori det hedder: „Sager, der anlægges i Medfør af denne Lov, behandles som offentlige Politisager, men ogsaa i Kjøbenhavn for lukkede Døre.“ Naar man i Almindelighed taler om Sager, der anlægges, og som behandles som Politisager, tænker man nærmest paa Domsager; men Meningen maa aabenbart være den, at den hele Behandling, som skal finde Sted i Forhold til Lovforslagets § 1, ligeledes skal foregaa for lukkede Døre, navnlig Advarsel og den forud for samme gaaende Underfølgelse; der kan ingen Tvivl være derom, men jeg skal ikke undlade at nævne det, for at enhver Tvivl i saa Henseende kan bortfalde.

Strif: Ved at stille det Endringsforslag, der er opført under Nr. 2 b, er Udvalgets Flertal gaaet ud fra den Forudsætning, at den bestemte Mistanke, Vedkommende har paadraget sig, kan være urigtig, og Udvalgets Flertal formener derfor, at en Legeundersøgelse bør være afhængig af, at Vished er tilveiebragt ved den Paagjældendes egen Tilstaaelse eller ved andet Bevis. Dette andet Bevis behøver naturligvis ikke at være direkte Vidnebevis, men kan være Indiciebevis, hvis Anvendelighed Lovgiveren jo indrømmer. Flertallet mener, at dette Forslag i det Hele mere end Mindretallets stemmer overens med den humane Aand, der gaar igjennem hele Lovforslaget. Dertil kommer den Omstændighed, at Vedkommende, hvem en ubesjætt Advarsel maatte være bleven givet, ved Naarank kan erholde Oprensning derfor; men for den Krænkelse, som ved ubesjætt Underfølgelse tilspies Vedkommende, vil der ikke senere kunne faas nogen passende Oprensning. Jeg skal derfor paa Flertallets Vegne tillade mig at anbefale dette Endringsforslag.

Justitsministeren: Det Endringsforslag, som det ærede Udvalg har stillet under Nr. 1, maa jeg, hvad de to første Stykker angaar, ganske give mit Bifald. Naar en Bestemmelse som den, der findes i første Stykke af dette Forslag, ikke er indsat i Lovforslaget, har det ganske rigtig, som det blev antydet af den ærede Ordfører, sin Grund i, at en saadan Bestemmelse findes i et andet Lovforslag, der er forelagt Rigsdagen, en Bestemmelse, som blev vedtagen af Landstinget allerede i forrige Session. Jeg erkjender imidlertid, at naar man samler de Bestemmelser, hvoriin nærværende Lovforslag handler, vil det være ganske naturligt at medoptage i dette Lovforslag den Bestemmelse, som indeholdes i første Stykke af det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 1. Hvad der gjælder med Hensyn til det første Stykke, gjælder vistnok ogsaa i alt Besentligt med Hensyn til det andet. Hvad derimod det tredje Stykke angaar,